

SAP — 30-letnik

Delovna skupnost SAP — Ljubljana je 19. septembra praznovala 30 let dela in 25 let samoupravljanja.

Otrok svobode, ki je v tridesetih letih svojega življenja zrastle v velikega delovnega moža — tako bi lahko rekli temu delovnemu kolektivu, ki se je že v mesecu maju leta 1945 organiziral pri ministristvu za lokalni promet vlade LR Slovenije. Kot mnogo drugih takrat osnovanih, je tudi ta začel z barako (kjer je danes Blodkovov park), z nekaj tovornjaki in avtobusi, ki so bili večinoma vojni plen in dediščina nacionaliziranih privatnih avtoprevoznikov. Začeli so z avtobusnimi linijami v Črnomelj, Kamnik, Trbovlje in iz meseca v mesec, iz leta v leto je bilo več avtobusnih prog. Rastoča industrija je potrebovala veliko delavcev, Ljubljana pa jih ni zmogla; prevozi so reševali

tedaj izredno perečo situacijo. Leta 1946 so se reorganizirali v državno avtobusno in prevozniško podjetje DAPPS, ki je prevzelo gospodarsko upravljanje avtobusov, tovornjakov in avto delavnic. Leta 1948 so se organizirali v podjetje Slovenija avtopromet, oziroma skrajšano SAP s podružnicami v vseh večjih krajih Slovenije, ko so iz nekaterih kasneje nastala samostojna podjetja, kot današnji Izletnik Celje, Avtopromet Gorica itd. V delavnicah so se s popravil kmalu preusmerili v izdelavo novih karoserij — prve so bile izdelane leta 1954 na šasi-jah fiat 626 z 32 sedeži, kmalu pa so že izdelovali karoserije za 40 in večsedežne avtobuse. Tudi iz te proizvodne dejav-

nosti se je razvilo današnje samostojno podjetje Avtoobnova. V takem nenehnem iskanju poti in oblik, da bi z njimi čimbolje zadovoljevali rastoče potrebe po potniškem in tovornem prometu, so rasli v veliko delovno skupnost, ki danes z modernim avtoparkom, sodobno organizacijo dela in samoupravno organizirana v petih TOZD in delovno skupnost skupnih služb opravlja pomembno gospodarsko funkcijo. Zavedajo se, da so to sadovi pridnih rok delavcev, njihove neomajne vere v uspeh in njihove samoupravljaljske zavesti. Kovarji in gospodarji so, z bogato preteklostjo in jasno prihodnostjo.

SG

TVD Partizan NOVO POLJE—ZADOBROVA—SNEBERJE

Namiznoteniški KOMENTAR

URNIK

vadbe in rekreacije za sezono 1975/1976, veljaven od 22. 9. 1975

DAN	VADITELJ	DEJAVNOST	VRSTA	ČAS
				od — do
PONEDELJEK	Brane Zupančič Ljuba Novak	splošna telovadba rekreacija	pionirji članice	17 — 19 20 — 22
TOREK	Matka Živec Boštjan Rozman Tiskarna JOŽE MOSKRIC	splošna telovadba splošna telovadba rekreacija	cjčibani mladinci člani	17 — 18 18 — 20 20 — 22
SREDA	Borj Rozman Janez Girandon	splošna telovadba maži nogomet	pionirke člani	17 — 19 19 — 22
ČETRTEK	Iskra Franc Sedej	rekreacija rekreacija	člani člani	19 — 19 20 — 22
PETEK	Biro za lesno industrijo Drago Duš Drago Duš	rekreacija odbojka košarka	člani člani člani	17 — 19 19 — 20 20 — 22
SOBOTA	Boris Rozman Brane Zupančič	rekreacija rekreacija	pionirji mladinci	16 — 18 18 — 20
Letna članarina znaša:				
	cicibani	20,00 din	pionirke	30,00 din
	pionirji	30,00 din	mladinke	50 din
	mladinci	50,00 din	članice	100,00 din
	člani	100,00 din		

VABLJENI!

Družina Pečar (cesta v Zajčjo dobrovo) je „vpregla“ vse moči pri pospravljanju sena s travnikov, ki so v letošnjem letu vse prevečkrat mokri. Za razgovor niso imeli časa. (Foto: C. Zupančič)

OB ODPRTEM GROBU

V SPOMIN KATI KOCJAN

Vsako slovo od življenja je težko, boleče — še posebno za najbližje, za svoje, za prijatelje. Od tebe, Kati, se poslavljamo. Tvoji dolgoletni sovaščani, sodelavci in vsi, ki smo te poznali in cenili tudi v tvojih najhujših dneh.

Tvoja življenjska pot se je začela pred 69 leti na Jančah v siromašni kajžarski družini. Kot 13. otrok v 15-članski družini si rasla v pomanjkanju. Ni bilo kruha za številno družino in že v rani mladosti ste se morali otroci zaposliti pri tujih ljudeh kot hlapci in pastirji. Ko so se tvoji starši po prvi svetovni vojni preselili v Zalog, so s seboj pripeljali tebe, sestro Lojzko, brata Jaka in Miha. Že v zgodnji mladosti si se zaposlila v tovarni Saturnus, komaj 16 let ti je bilo. Tovarni si ostala zvesta vse do upokojitve.

Bili so težki časi za delavce. Kot v mnogih naših tovarnah, se je tudi v Saturnusu pričelo širiti napredno delavsko gibanje pod vodstvom znanih partijskih voditeljev: Angelce Oepkove, Pepce Kardeljeve, Franca Leskovskega in drugih. Kot mlada delavka si kmalu spoznala, da se tvoji delovni tovariši bojujejo za pravice delavcev, za boljše mezdne, za lažje delovne pogoje in ne glede na preganjanje, si se vključila v razredno delavsko gibanje. Tudi v domačem kraju si postala članica delavskega izobraževalnega društva Vesna ter DPD Svoboda in Vzemnost. Udeleževala si se manifestativnih zborovanj in se znašala tudi med udeleženci znanega zleta Svobod v Celju.

Komaj tri dni po poroki s tvojim, sedaj že pokojnim možem Jožetom, se je začelo še hujše trpljenje. Takoj v začetku fašistične okupacije si se vključila v narodnoosvobodilno gibanje in že v letu 1941 si bila skupaj z možem aretirana ter obsojena na dve leti zapora. Niso te strla ne mučenja in ne ponižanja. Kot zavedna slovenska žena si pogumno prestala dve leti v italijanskih zaporih in ko si se vrnila na svoj dom, je mož odšel v partizane, sama pa si nadaljevala v aktivističnem delu v Osvobodilni fronti.

Po osvoboditvi si se spet znašla med svojimi tovarišicami v Saturnusu in kot dobra delavka prejela priznanje. Posvetila si se svoji družini kot skrbna mati in žena.

Kmalu pa so nastale druge težave — pojavile so se posledice trpljenja in vojnih grozot. Bolezen ni prizanesla tudi tvojemu možu, katerega si dolga leta negovala, čeprav si bila sama težko bolna. Ni se vama izpolnilo upanje, da bosta zadnja leta življenja stanovala v Polju, kjer sta z družino gradila novo hišo. Kot vdova si se oklenila svojih otrok, toda že zelo težko bolna si se komaj pred dobrim letom preselila v Polje.

In prav v letu, ko praznujemo 30-letnico osvoboditve, je ugasnilo tvoje življenje. Izgubili smo dobro in plemenito slovensko ženo.

Draga Kati! Spomin nate nam bo ostal. Poslavljamo se od tebe v imenu krajevne organizacije zveze združenj borcev NOB in Socialistične zveze iz Zaloga in ti želimo, da mirno počivaš v domači zemlji!

Tvojemu sinu Jožetu, hčerki Miri in njihovim družinam pa naše iskreno sožalje.

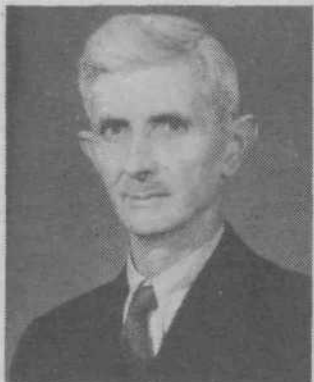
Slava tojemu spominu!

AVGUST KREGAR-DUŠAN

Izteklo se je bogato življenje velikega revolucionarja in borca za pravice delavcev ter borca za svobodo AVGUSTA KREGAR-DUŠANA. Le teden dni jymanjalo, da bi mu lahko stisnili roko in čestitali za njegov 86. rojstni dan, a žal tega nismo mogli stori.

Že zelo zgodaj je okusil, kako trd in grenak je bil delavski kruh. Otrok je še bil, star komaj 12 let, in že je delal v ljubljanski predilnici. Pozneje se je izučil za čevljarjskega pomočnika in trdo delal cele dneve pri raznih mojstrih v Ljubljani in zunaj nje. V njem se je začel porajati revolucionar. Delovl je v socialistični stranki, sodeloval v stavkah in na shodih ter prevzemal organizacijsko delo v naprednih stanovskih združenjih. Aktivno je deloval v delavskem društvu Svoboda in pozneje Vzemnost. Takratnemu režimu je tovariš Kregar postal politično sumljiv.

V vrstah stavbincev je že leta 1941 organiziral osvobodilno gibanje. Sodeloval je pri ustanovitvi rajonskega odbora OF v Mostah. Novembra leta 1941 je postal član KP. Od tedaj je še z večjo vnemo opravljal delo aktivista in razpredel prvo mrežo za odhod v partizane.

V maju leta 1942 so ga v akciji pred žico skoraj zajeli, a uspelo se mu je prebiti proti Molniku. Tam se je vključil v II. grupo odredov. Kot zavednemu borcu so poverili važne in težke naloge. Bil je politkomisar v raznih partizanskih enotah, komandant ribniškega področja in oficir za zvezo.

Tudi po osvoboditvi je opravljal pomembne delovne in politične funkcije širom po Sloveniji, gradil je novo ljudsko oblast.

Za svoje vsestransko plodovito in nesebično delo je poleg Partizanske spomenice 1941 prejel še številna vojaška in povojna odlikovanja.

Na njegovih zadnjih potih so ga pospešili številni občani in njegovi soborci ter se s tem poklonili njegovim velikim zaslugam in delu pred vojno med njo in po osvoboditvi.

SLAVICA RUŽIČ

Obstali smo, onemeli in nismo mogli verjeti, da je v delčku sekunde za vedno obstalo plemenito srce naše drage slavice RUŽIČ.

Kot dolgoletna sekretarka socialistične zveze je bila v neposrednih stikih z vsemi občani krajevne skupnosti Moste. Njen odnos do ljudi je bil topel, prišrčen in iskren, vsakomur je skušala pomagati, ga potolažiti in mu zbuditi zaupanje. Nikdar ni ne v družbenopolitičnem ne v družinskem življenju mislila nase, nikdar ni govorila o sebi in svojih težavah. Njen čut do dela in odgovornosti je bil tako močno razvit, da je vsako obveznost opravila s sebi značilno prizadevnostjo. Izgorevala je v delu, saj je sodelovala skoraj v vseh množičnih organizacijah.

Doma je bila v zasavskih revirjih, kjer je bilo življenje težko in trdo, od koder so odhajali ljudje daleč v svet za koščkom kruha. S svojimi šibkimi močmi se je kot majhno dekletce vključilo v boj za svobodo in prispevalo svoj delček za boljše življenje. Čez noč je zrasla iz otroka v aktivistko OF, izoblikovala se je v močno osebnost in ni nikdar klonila pred težavami. Bila je velik človek, bila je dober in iskren tovariš! Pogrešali bomo njen prišrčen smeh in njeno toplo besedo, ki je vedno našla pot v srce sočloveka.

Družbene delavke Slavice, povsod in vedno prisotne, ne bomo v naših vrstah srečali nikoli več ...

IVAN JANKOVIČ

Nepričakovano se je pretrgala življenjska nit Ivanu JANKOVIČU, članu organizacije ZB in ZVVI NOV.

Rodil se je v revni belokranjski vasi in že kot otrok je spoznal, kaj sta siromaštvo in trdo delo.

Zavedal se je, da je narodno-osvobodilni boj edina pot, ki bo ne le osvobodila našo domovino, temveč tudi rezala boljše kruh najrevnejšim slojem. Pridružil se je boju in že leta 1942 postal mitraljezec Tomšičeve brigade. Njegovi vojni tovariši so ga poznali kot neustrašnega borca, polnega zaupanja in vere v boljše življenje. Postal je komandir v VIII. brigadi Frana Levstika. V bojih je bil večkrat ranjen, a najtežje ga je poškodovala sovražnikova mina na Vinka vrhu. Postal je vojaški vojni invalid.

Mladega partizanskega oficirja — invalida je pripeljala pot v Moste, kjer se je zdravil v bližnji vojni bolnišnici. Vzljubil je proletarske Moste, ker je spoznal, da so njegovi prebivalci nekoč živeli prav tako bedno, kot je živel on sam. Tu si je tudi ustvaril svojo družinico. Bil je vesel, tovariški in poln optimizma.

V delovni organizaciji TEHNIKA je bil zaposlen polnih 25 let. Vojni napor, zadane rane, pa tudi težko delo gradbenega delovodje — vse to je rahljalo njegovo zdravje. Sam je to čutil, zato se je v letošnjem letu nameraval posloviti od aktivnega dela. Želel je navezati stike z bivšimi soborci in obiskati vse tiste kraje, kjer se je boril kot partizan.

Za hrabrost, kakor tudi za povojno delo, so mu podelili mnoga odlikovanja.

Napočil je samo trenutek, pretrgane so bile vse želje, vsi načrti in Ivana ni bilo več. Ostala je samo bolečina sina, žene in nas vseh, ki smo ga poznali.

OB ODPRTEM GROBU

V SPOMIN FERDINANDU FOLTYNA

Vse borce in prijatelje, ki smo te poznali, je globoko prizadela vest, da si za vedno zatisnil od dolgoletne bolezni utrujene oči.

Vsa Tvoja življenjska križpotja so bila pretežno posuta s trnjem, saj si moral zaradi smrti očeta in zaradi težkih socialnih razmer komaj devetletni deček zapustiti svoj rojstni kraj in se predati toku reke, ki mu pravimo življenje. Odrigan od družinske sredine in mladostne sreče si odraščal v vasi Sava pri Litiji.

Tvoj naravni optimizem in močna volja pa sta ti pomagala premagati ovire, ki jih vsakodnevno srečujemo.

Vse do vojne si služboval v Ljubljani in začel že pred letom 1943 sodelovati z OF. V začetku leta 1944 si odšel v partizane in se priključil borcem Cankarjeve brigade. Na pohodu njegove tretjega bataljona si bil pri Litiji težko ranjen, nato pa si se zdravil v Kočevskem rogu, v bolnišnici pri Žužemberku, nazadnje pa v Zadru v Dalmaciji. Tu si dočakal teško zaželeno svobodo, radosten, pa tudi z občutkom grenkobe, ker nisi mogel korakati z zmagovalci po ulicah Ljubljane.

Med vojno si opravljal politične dolžnosti in pozneje dobil čin rezervnega kapetana. Za vojaške zasluge in hrabrost si prejel red zasluge za narod III. stopnje, medaljo za hrabrost, za povojno delo pa še red dela III. stopnje.

Ko se poslavljamo od tebe in se klanjamo tvojemu spominu, ti izrekamo zahvalo za vse, kar si storil za boljši jutrašnji dan.

Zeni Manji, hčerki Olgi, sestri Anici in drugim sorodnikom pa v imenu organizacije ZB in ZVVI naše najljubše sožalje.